

Edward van de Vendel

De dagen van
de bluegrassliefde

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Kinderboeken Uitgeverij

2015

Eerste helft

Tycho had nog nooit gevlogen – maar live en van dichtbij had hij een maanlanding beleefd.

In de boomgaard waar hij werkte om zijn ticket te betalen, had hij Nina leren kennen. Nina had hem na een dagje pruimen dunnen naar haar huis en naar haar kamertje gelokt. Ze waren op haar bed gaan zitten: Nina lachte, Tycho praatte erdoorheen, en toen begon ze zomaar aan de knoopjes van zijn overhemd te voelen. Ze langzaam los te maken, van bovenaf naar onder – alsof ze aftelde tot zero, alsof ze bloemblaadjes van stille bloemen trok...

Tycho liet de mouwen langs zijn armen glijden. Zijn overhemd viel willoos op de grond. Nina nam de zoom van Tycho's T-shirt en duwde hem omhoog. Hij stak zijn handen in de lucht. 'Help!' zei hij, zenuwachtig. Nina giechelde – en trok haar truitje uit. Ze gleden achterover op het bed en legden zacht hun buiken op elkaar. Ze ademden en Nina schoof zijn handen om het sluitinkje van haar bh. Hij frummelde. Zij kuste hem. Toen tilde ze haar bovenlichaam op en liet hem de bh tussen hun lichamen vandaan trekken. Ze bracht haar borsten naar zijn huid. Voor het eerst voelde hij die dubbele druk op zijn gladde lijf. Fluwelen pootjes, die uit leken te klappen als die van een voorzichtig landingsgestel. 1969, dacht Tycho, *Armstrong, Neil. First man on the moon...*

Toen hij die avond naar huis fietste, was de nacht niet blauw, maar blank. Als huid.

Ja, de maan gaf licht, zo blank als Nina's huid.

Tycho woonde al jaren in zijn etui. De dagen openden en sloten zich als zijn boekentas. Hij was de gezichtloze leerling, de zoon waar zijn ouders ieder de helft van hun karakter in herkenden. Hij keek twee keer in de spiegel, één keer 's ochtends, één keer 's avonds, en de tijd daartussenin dacht hij niet aan zichzelf.

Tot het eindexamen. Toen vroeg iedereen hem wat hij ging studeren. Wat hij wilde worden. Of hij in de stad op kamers ging. Een tijdlang antwoordde hij: 'Weet ik veel', maar op een middag was hij voor zijn laptop gaan zitten en had zijn naam veertig keer getypt, onder elkaar. Tycho Zeling. Tycho Zeling. Tycho Zeling.

Daarna was hij naar de badkamer gerend om in de spiegel te gaan kijken. Hij zag zijn pupillen terugschrikken. Hij vond zijn neus te klein, zijn lippen te vol en zijn korte blonde haar te weinig enthousiast, alsof het per ongeluk door iemand op zijn hoofd was neergelegd. Hij besloot sterkere shaper aan te schaffen, op vakantie naar Amerika te gaan en dan een jaar lang niet aan school te denken.

Zijn ouders zeiden 'hè?' en 'o' en knikten voorzichtig.

Hij controleerde in de spiegel van de luchthaventoiletten hoe wild zijn haren piekten. Zo was het goed: ze moesten overeind staan en zijn denkende hoofd de weg wijzen naar alle hoeken van de wereld. Hij woelde erdoorheen en liep naar de wc.

Mannen zijn jagers, dacht hij, anders hadden ze hier in de potten geen afbeeldinkjes van vliegen aangebracht. Mikken als oerinstinct. Zo'n ouderwets idee.

Op Nina had hij niet gejaagd. Met haar was alles als vanzelf gebeurd. Dat had hem aangestaan. Nina vond zijn ogen mooi en blauw en verwachtingsvol. Ze had ze gevangen met haar laserblik – vanaf de eerste hand die hij haar gaf tot en met hun gezoen. Dat was nog eens een wapen: geavanceerder, graf-

fineerder, gevaarlijker misschien dan dat van hem, de man. Oké, dacht Tycho. Ik, de man.

Hij liep naar een wastafel en keek zichzelf aan. De deur ging open. Snel stootte Tycho de kraan omhoog – handen wassen. Zijn blik schoot door de spiegel. Er kwam een jongen binnen van ongeveer zijn leeftijd en zijn lengte. Donkere haren, bijna zwart, donkere wenkbrauwen ook, en vriendelijke ogen. Hij droeg een felblauw T-shirt en een skinny spijkerbroek. Tycho deed de kraan dicht, draaide zich om en hief zijn handen voor de handdoekhouder. De jongen draaide mee en zei: ‘Hello. You must be Tyko.’

Pruimen dunnen doe je in de zomer. De pruimen zijn nog klein en hard en groen en hangen in een trosje bij elkaar. Je zeult een ladder mee de boomgaard in. Je zet hem bij de eerste boom en klimt naar boven. Je sluit je vingers om een trosje, wriemelt even: vier, vijf pruimen laten los en vallen naar beneden. Geroffel op de grond. Je klimt een stukje hoger in de boom. Je grijpt de ene handvol na de andere. Je klemt je benen om een tak zodat je ook de verre trossen kunt bereiken.

Nina is er ook. Je kent haar niet. De baas zegt: ‘Ik vertrouw erop dat jullie samen alle pruimen doen.’ Hij knipoogt naar je. Nina klimt de linker boom in, jij de rechter. Je ziet haar niet, je ziet alleen maar blad, maar jullie bomen haken met de takken in elkaar. Je praat en praat. De zon schijnt en het waait een beetje zwoel.

’s Avonds werk je door, want dan verdien je meer. Het wordt al donker en je praat en praat. Over van alles. Over school. Over vakantie. Over vriendschap. Over seks. Je durft. Het is alsof het ene woord het andere naar buiten trekt. Alsof je door je eigen woorden wordt verleid. Je gulp schuurt langs de stam. Twijgjes op je huid. Hooikoorts in je buik.

Dan zegt Nina: ‘Ga je mee? Mijn ouders zijn niet thuis.’

Hij had al heel lang willen weten hoe het was. Soms leek het of zijn klasgenoten er voortdurend over wilden praten, maar om de een of andere reden veranderde hij dan liever het onderwerp dan dat hij naar hen luisterde. Een tijdlang maakte hij zichzelf wijs dat seks iets was als autorijles – iets voor de toekomst, voor wie achttien was of ouder. Later vond hij het simpelweg onvoorstelbaar. Hij zag zichzelf echt niet naar een meisje lopen en met glinsterende ogen iets tegen haar zeggen.

Maar Nina had hem bij de hand genomen. Er school een vreemd soort trots in de duwen die hij tegen de trappers gaf, toen hij die nacht naar huis fietste. Hij voelde zich een wijze grijsaard en een jonge ridder tegelijk. Ik ben op de hoogte, dacht hij. Ik weet waar ze het over hebben.

Toen hij thuiskwam lag er een briefje van zijn moeder op zijn kussen: *Je bent laat, geeft niet. Welterusten.*

Hij gooide zijn kleren over de bureaustoel, sloeg zijn dekbed open en hoorde zijn mobiel trillen in zijn broek. Nina belde. Hij nam op.

‘Hoe was je fietstochtje?’

‘Ja, goed.’

‘Ik wou je stem nog even horen.’

‘O.’

‘En ik wou nog zeggen dat het heel bijzonder was, vanavond.’

‘Vond ik ook.’

‘Hoe voel je je?’

‘Goed. Een beetje moe.’

‘Ik ook. Ik lig hier en ik denk aan je.’

‘Ja. Wat lief.’

‘Lig jij ook?’

‘Ja.’

‘Oké dan.’

Tycho gaapte, hij kon het niet tegenhouden. ‘Ik ga denk ik

slapen. Welterusten hè? En eh... dank je wel.'

'O, oké, Tycho. Ja, ik ook. Welterusten dan maar.'

Zijn ouders gingen voor de negentiende keer naar de camping in Southampton. 'Nee,' had hij gezegd, 'ik ga niet mee.' Hij wilde naar Amerika. Hij zocht op internet, stuurde een mail naar de website van een internationaal kinderkamp, werd geselecteerd en ontving een brief uit Knoxville, Tennessee: *Dear Tycho, welcome to our Little World Organization. It's gonna be great!*

Oliver Kjelsberg uit Gjøvik, Noorwegen, had ook zo'n brief gekregen. Hij had Tycho's naam onthouden en hem herkend aan het logo op zijn shirt. Nu zaten ze naast elkaar op Schipholstoelen en Oliver sprak Engels met een grappig accent. Zijn zinnen waren kort en helder. Er scholen melodietjes in, en toen hij over voetballen begon vulde hij zijn woorden aan met handgebaren. Hij liet zijn vingers cirkels en curves trekken. Voor wie toevallig langskwam had het luchtwiskunde kunnen zijn, maar Oliver probeerde Tycho uit te leggen dat voetballen een vorm was van abstracte kunst.

'It's the lines, you know? De linies. Kijk – hier loopt Piqué.'

Hij sloeg met zijn vuist op tafel.

Bam, daar stond hij. Piqué.

'Hier staan de anderen.'

Bam, bam, bam, een half elftal bij elkaar.

'En dan is hier – een lege lijn.'

Zijn wijsvinger beschreef een kromme tussen drie, vier tegenstanders.

'Net een tunnel, zie je wel? En Piqué ziet aan het eind ervan nog niemand staan, maar hij weet dat Messi daar binnen een tel of twee zal zijn. En Messi sprint naar het denkbeeldige einde van de tunnel en is er net op tijd om de bal aan te nemen. Zie je?'

Tycho zag het, maar er liepen nog wat spelers op de tafel.

‘Dat is Jordi Alba, ken je die? Hij rent naar voren en tikt intussen drie, vier keer de bal mee aan zijn voet. Dan speelt hij af, en daar – kijk, hier – staat dan Neymar. Of Suárez. Of Messi dus.’

Tycho keek naar Oliver. Zijn ogen schitterden. Zijn handen spreidden zich, alsof er links en rechts een voetbalkup in lag: ‘Ik geloof nog niet dat ik hier ben. In Amsterdam! De stad van Ajax! Ik hou van Barcelona, maar ik hou ook van Ajax. Davy Klaassen vind ik heel goed, van de huidige lichting dan.’

‘Ik weet bijna niks van voetbal,’ zei Tycho. ‘Maar als jij me opzoekt na het kamp, laat ik je de stad zien. En het stadion.’

‘Deal!’ zei Oliver en stak een hand uit. Tycho liet zijn vingers tikken tegen die van Oliver en keek hem aan. Olivers pupillen schrokken niet terug – ze groeiden open.

Het vreemdste en indringendste gevoel dat hij de weken voor hij wegging gekend had, was dat hij ingenomen was. Als een dorp in oorlogstijd. Nina had zich opgeteld bij hem: een tandemgevoel, alsof er onophoudelijk een ander in zijn rug meefietste.

Ze stuurde hem in de dagen na hun eerste nachtelijke telefoontje een vloed aan berichten. Als hij niet snel genoeg antwoordde, schreef ze: ‘Bel me even.’ Of ze belde zelf. Onder het eten, bij zijn oma, één keer zelfs toen hij op de wc zat. Dan begon ze meteen te praten. Dat ze zo verliefd was. Dat ze trots was dat hij van haar hield. Dat ze hem mooi vond. Dat ze zichzelf mooi vond. Dat ze altijd aan hem dacht. Dat ze het haar familie had verteld. Dat de stomste liefdesliedjes allemaal fantastisch waren, allemaal zo waar. Dat ze hem veel vaker wilde zien. Of ze naar hem toe kon komen.

Tycho kreeg steeds meer behoefte om te remmen, maar Nina ging maar door. Tycho wist niet wat hij erbij voelde, hij voelde van alles door elkaar: trots en opwinding en afstand, ir-